

# TOPlife



**Marek**

Branišovice jsou srdcem s Ukrajinou

TOP 09



**[www.nasiukrajinci.cz](http://www.nasiukrajinci.cz)**

**Na této adrese můžete nabídnout pomoc i vy,  
zároveň zde vše potřebné najdou i ukrajinští  
uprchlíci.**

# Ne slova, činy jsou to, co přesvědčuje

24. únor 2022 si všichni budou pamatovat jako ten den, kdy "beránka vlku se zachtělo". Ruský diktátor Putin ztratil zbytky zdravého rozumu a rozhodl smlsnout si na bratrské Ukrajině. Agresor toužil po tom, aby se Evropa a Západ názorově rozpadly, aby lhostejnost zvítězila nad solidaritou a Ukrajinu zůstala osamocena napospas svému osudu. Putinovi se ovšem podařil přesný opak. Evropskou unii i NATO udělal daleko jednotnější, než tomu bylo dříve zvykem.

Ba co víc, po celé Evropě se do pomoci Ukrajině nezapojily pouze státní instituce, ale cíleně a konkrétně pomáhali samotní občané. Češi v tomto ohledu patřili od začátku okupace mezi nejaktivnější. Sluší se tedy připomenout, že Češi v době ekonomické krize poslali Ukrajincům téměř tři miliardy korun a řada z nich otevřela prchajícím Ukrajincům své domovy.

V pomoci nemohli zůstat stranou ani politici TOP 09. Jako strana

klademe důraz na evropanství i na dědictví antické a křesťansko-židovské kultury, ale především na lidská práva. S jejich důsledným dodržováním nemá Putino vo počínání jen pár set kilometrů od našich hranic co do činění. Zároveň si troufnu říci, že jsou v řadách TOP 09 muži a ženy činu, kteří v otázce pomoci nezůstávají pouze u slov.

Držíte v ruce aktuální číslo TOPlife, ve kterém si můžete přečíst konkrétní příběhy těch z nás, kteří vzali osud do vlastních rukou. Starosta Prahy 6 a poslanec Ondřej Kolář neváhal na vlastní pěst odjet do ukrajinského města Chmelnyckyj, se kterým podepsal smlouvu o partnerství, ale především předal potřebné dary v hodnotě dvou milionu korun. Ale pomáhali jsme i přímo v českých a moravských městech. Vlna solidarity zasáhla moravský Jeseňík, kde působí starosta Zdeňka Blišťanová i jihomoravské Branišovice starosty Marka Sovky, pro které je ruská okupace osobní.

Část jejich obyvatel tvoří potomci Volyňských Čechů. Lukáš Teplý se zase ve Vrchlabí zapojil do pomoci nejenom jako zastupitel, ale také jako skaut, který se těší, až jeho oddíl posílí ukrajinské děti. Michal Sláma se zase zapojil do cílené pomoci, která na Ukrajinu zamířila po železnici. Válka se dotýká všech generací. Syn Tomáše Czernina se vydal na vlastní pěst pomáhat na slovensko-ukrajinské hranice.

A příběhů je ještě mnohem více. Přejeme Ukrajině hodně sil a brzký konec války. V tomto konfliktu se totiž nebojuje "jenom" o budoucnost jednoho státu, ale o budoucnost celé Evropy.



**Inspirativní čtení TOPlife  
vám za redakci TOP 09  
přeje Vladan Vaněk.**

# Herbert Pavera

## Dnes je to Ukrajina, příště to můžeme být my.

Přátelé, seznamte se. Na fotkách vidíte občany Ukrajiny prchající před válkou. Tříčlenná rodina (rodiče a dcera) pochází z Chersonu, kde probíhaly velmi tvrdé boje. Svůj domov opustili hned 24. února a jeli nepřetržitě pět dní autobusem, než je vzal známý do auta a nakonec dorazili začátkem března k nám do Bolatic. Tatínek měl zdravotní problémy, ale díky vstřícnosti sestřiček a lékaře MUDr. Josefa Olšra i opavské nemocnice, by mělo být vše v pořádku. Jsou nadšeni z naší obce, ale za pár dnů se přesunuli jinam ke svému známým. Moc se těší, až skončí válka a vrátí se domů. A já děkuji všem, kteří nabízejí pomoc a pomáhají.

Musím se přiznat, že na občany Bolatic jsem v těchto dnech obzvláště pyšný. V našem městě se díky štědrosti místních nasbírala spousta potravin i drogerie, které pomůžou našim Ukrajincům, které jsme ubytovali na různých místech v obci. Pro pořádek hlásím, že

sbírka nám postačí na pár týdnů a nyní zase nějaký čas nebudeme potřebovat další věci. Jakmile bude něco potřeba, určitě se lidem z Bolatic a okolí zase ozvu. Ještě jednou jim velmi děkuji.

Oceňuji také všechny lidi, kteří mi píšou zprávy s nabídkou pomoci. I díky vám můžeme v Bolaticích i nadále pomáhat téměř třicítce lidí z Ukrajiny. Navíc mnoho dalších z nich ubytovali naši spoluobčané přímo u sebe doma.

V Bolaticích se pro lidi prchající před válkou snažíme vytvářet takovou atmosféru, aby alespoň částečně mohli zapomenout na hrůzy, které se teď dějí u nich doma. Snažil jsem se ukrajinské dámy alespoň trochu rozveselit. Na Mezinárodní den žen jsem jim dal žluté tulipány s přáním, aby alespoň na chvíli zapomněly na starosti dnešních dnů.

Ale nejsou to jenom Bolatice, kdo v našem kraji podává pomocnou

ruku. Skvělou myšlenku realizovali v Dopravním podniku města Opava. Pro ukrajinské občany připravili roční jízdenku, aby se nemuseli prokazovat pasem. Nepotřebují ho, pro přesun po městě jim stačí speciální kartička. Snad je podobný přístup také inspirací pro další města po celé republice.

Všechno však růžové není. Když si čtu některá vyjádření na sociálních sítích, která napadají lidi prchající před válkou a nebezpečím smrti za to, že teď mají nějaké malé výhody, tak je mi smutno. Málokdo z nás si dokáže představit, že by v horizontu několika okamžiků přišel o všechno, o svůj domov a často o své nejbližší. Přesto věřím, že vydržíme solidární nejen v Bolaticích, ale v celé republice. Nezapomeňme, že Podkarpatská Rus, tedy část dnešní Ukrajiny patřila do Československa. Dnes jsou v ohrožení Ukrajinci, příště bychom to mohli být my.

Herbert Pavera, místopředseda TOP 09, starosta Bolatic a senátor.



# Herbert



MALTÉZSKA POM

HOUSING  
ЖИТЛО  
BÝVANIE

MAL

**Tomáš & Wolfi**

# Tomáš a Wolfi Czerninové: Pomocť lidem, kteří ztratili vše, je naše povinnost.

Svěřím se vám. Nejúžasnější pocit, jaký jsem kdy zažil, je pocit hrđosti a obdivu k vlastnímu dítěti. Hned na začátku Putinovy invaze vyrazil můj syn Wolfi na ukrajinsko-slovenskou hranici. Společně s přáteli z Maltézského řádu pomáhal válečným uprchlíkům, kteří v hrůze před nálety agresora opustili své domovy. Prostě sedl do auta a jel pomáhat.



**Tomáš Czernin:** Wolfi, jsem moc rád, že sis našel čas na to si popovídat o tom, co jsi prožil hned na začátku války.

**Wolfgang Czernin:** Popravdě se přiznám, že jsem nikdy nechtěl dávat rozhovor o svém dobrovolničství, protože to by se dle mého názoru (pokud se nejedná o fundraising nebo motivaci pro získání dalších dobrovolníků) vůbec nemělo používat k jakékoliv sebe prezentaci. Dnešní krize je ale natolik vážná, že je teď vhodné udělat výjimku. Miliony lidí se najednou ocitly bez domova a my jim musíme pomoci. A pokud tento rozhovor kohokoliv v nějaké pomoci motivuje, budu za to rád.

**TC:** Jak dlouho jsi přemýšlel právě o této pomoci, než sis zabalil baťoh a vyrazil na hranice?

**WF:** Když Maltézská pomoc Slovensko požádala Českou maltézskou mládež o pomoc jejich dobrovolníků a začaly se organi-

zovat skupiny týmů, které mají na Slovensko jet, neváhal jsem, rozhodnutí bylo jasné.

**TC:** Jak to fungovalo na místě a jaké jste měli zázemí?

**WF:** Na místě bylo mnoho dalších organizací a každá měla své úkoly a práce. Náš stan stál rovnou za hraničním přechodem a naším úkolem bylo registrovat řidiče, kteří nabízeli odvoz, či i ubytování. Vzali jsme si na ně kontakt a další informace k tomu, co nabízejí, a k nim jsme podle potřeby přiřazovali lidi přecházející hranice, kteří potřebovali odvoz. Což bylo často docela komplikované až chaotické, protože lidí, kteří přicházeli neustále, bylo v porovnání s množstvím řidičů opravdu moc. Takže uprchlíci na hraničních čekali hodiny, klidně i dny, než se na ně dostala řada. Ale i řidiči museli čekat klidně až den, než k nim byl někdo přiřazen, kdo mohl využít jejich nabídku.

**TC:** To muselo být pro vás opravdu náročné, ale věděli jste, že se vrátíte domů. Lidé, kterým jste pomáhali, tenhle luxus ztratili, přesto se na tuto náročnou cestu vydali.

**WF:** Přesně, my jsme prožívali stres na místě, protože to pro nás byla extrémní situace. Měli jsme hodně práce a zároveň jsme viděli utrpení lidí prchajících před válkou. Ale ti lidé, kteří hranice přecházeli, v tom utrpení žili. Ztrácejí rodiny, domov, neví, kam jít, neví, co dělat, neví vůbec nic. My jsme věděli, že po týdnu se zase vracíme domů.

**TC:** Měl jsi možnost s těmi lidmi víc mluvit, vyprávěli ti své příběhy? Můžeš se s námi o některý podělit?

**WF:** Občas někdo vyprávěl, odkud jede, jak dlouho je na cestě a co ztratil. Většinou však nebyla potřeba slov, protože bylo vidět, co zažívají. Totální únava, deprese, ztráta bezpečí, ztráta domova. Nicméně v hlavě mi utkvěl večer, kdy jsme zajišťovali odvoz dvěma starším dámám kolem 75 let. Přijely spolu z Charkova, jedna z nich byla nehybná na vozíčku a její kamarádka o ni pečovala. Spolu byly téměř týden na cestě a s sebou měly jen 3 malé tašky. Doma ztratily úplně vše a neměly vůbec kam jít.

**TC:** Wolfi, jsem na Tebe opravdu pyšný a děkuji, že jsi udělal výjimku a vyprávěl jsi nám o své zkušenosti. Jsem také vděčný za každého, kdo odhodlaně pomáhá nejen v této době. Třeba náš rozhovor inspiruje další mladé lidi k dobrovolné pomoci potřebným.

**WF:** Právě, máme být hrdí na každého, kdo pomáhá, a to nejenom v takto akutní situaci. Je totiž vidět, že to umíme. Já jsem jel jenom na týden na hranice, ale je spousta lidí, kteří teď už měsíc mnoha způsoby dobrovolně pomáhají tady, a to je opravdu ohromné. Bylo úžasné vidět, jak mnoho lidí, jednotlivců i skupin, z různých míst a zemí přijelo a nabízelo svou pomoc. Proto bychom se měli spojit, udržet energii a neztratit to nadšení k pomoci, které teď v nás máme, a vydržet, protože toto může trvat opravdu dlouho.

# Ondřej Kolář

## Na vlastní oči jsem viděl, co vaše pomoc znamená.

Před nějakou dobou se na nás obrátilo ukrajinské město Chmelnyckyj a požádalo nás o pomoc. Pro ilustraci, Chmelnyckyj leží v historickém kraji Podolí a nachází se pouhých 200 kilometrů od bombardovaného Kyjeva. Jako Praha 6 jsme v polovině března rozjeli bleskovou akci a za necelý týden se nám podařilo nakoupit vybavení za dva miliony a díky všem zapojeným lidem vybrat dost spacáků a karimatek ve sbírkách v našich školách.

Rád bych všem řekl, že pomoc od obyvatel "šestky" už je na Ukrajině. Cesta byla dlouhá, ale všechno, čím do sbírky přispěli, jsme předali do správných rukou. Mrzí mě, že asi nedokáží dost barvitě popsat to nadšení ukrajinské strany, protože jsem tak upřímnou radost fakt už dlouho neviděl. Všem, kteří jste se rozhodli do naší sbírky zapojit ale popis dlužím. Chtěl bych ještě jednou poděkovat všem, kteří se zapojili.

Všechno jsme měli připravené už v pátek a s předáním věcí jsme nechtěli moc otálet, takže jsme rovnou vypravili kamion. Řídit umím, tak jsem za ten volant, u kterého jsme se prostřídali, v březnový pátek prostě sedl, abych měl jisto-

### **Rád bych všem řekl, že pomoc od obyvatel "šestky" už je na Ukrajině.**

tu, že podpora dorazí v pořádku. V sobotu jsme dorazili na polsko-ukrajinské hranice. To byl původně cíl naší cesty. Jenže to je místo, kde i když každý dělá co může, pořád to nestačí. Takže jsme se rozhodli, že všechno, co vezeme z Prahy, dovezeme na místo určené rovnou sami, protože to bylo rychlejší a díky některým okolnostem i mnohem jednodušší.

Kdo čeká kovbojku, tak ho zklamou. V Chmelnyckém jsme byli druhý den v půl třetí odpoledne. Vyložili jsme všechno, co jsme měli, podepsali partnerskou smlouvu, hodili do sebe výborný boršč a jeli rovnou domů. V Praze jsme byli v neděli ráno. Cesta byla dlouhá a asi o poznání nudnější, než si představujete. Každopádně jsem na vlastní oči viděl, co pro Ukrajince znamená naše/vaše pomoc. Byli šťastní, vděční, měli opravdu upřímnou radost. Všem, kteří jakkoli pomohli lidem, kteří teď čelí šílenému diktátorovi, chci vzkázat, že to vážně má smysl, a hlavně, že v tom všichni musíme pokračovat. „Náš“ kamion dovezl věci díky vám, ale taky díky neuvěřitelné vstřícnosti Heureka.cz, Alza.cz nebo Tescoma. Děkuju všem. Jsem fakt strašně vděčnější za to, mezi jakými lidmi na Praha 6 žiju.

Ondřej Kolář,  
starosta Prahy 6, poslanec





**Ondřej**



**Zdeňka**

# Zdeňka Blišťanová

## Jeseník zasáhla vlna solidarity.

A není vůbec malá. Spíš připomíná tsunami. Od prvních okamžiků ruské agrese lidem v Jeseníku nejsou osudy Ukrajinců lhostejné.

Ani radnice města Jeseník nezůstává pozadu a aktivně se zapojila. Pomáháme ukrajinským občanům, kteří přichází do našeho regionu a koordinujeme pomoc. Doba je náročná, hektická a člověk toho moc nenaspí. Ale únavu a starosti kompenzuje hrdost na obyvatele našeho města a okolí. Každý den mě překvapuje nesmírná solidarita a nezištná chuť přiložit ruku k dílu. Někdo

nabídne ubytování, jiní zase materiální nebo finanční pomoc.

Hned po vypuknutí války jsme se jasně postavili na stranu Ukrajinců. Jak konkrétně?

Už 28. února zasedala mimořádná Rada města, aby řešila aktuální problémy, které bezprostředně souvisí s ruskou agresí. Zřídili jsme telefonní linku a emailovou adresu, kde je možné získat veškeré potřebné informace a poradenství pro ukrajinské občany. Regis-

trujeme zde i nabídky pomoci od našich občanů.

Hned další den jsme jako výraz solidarity a podpory vyvěsili ukrajinskou vlajku na budově radnice, která se večer zahalila do žluto-modrých barev. Náměstí zároveň zaplnili lidé, kteří demonstrovali, že jim není osud Ukrajinců lhostejný.

Zároveň byla v prostorách Jesenické polikliniky vyhlášena Sběrka potřebného materiálu. Za tři dny

### **Hned po vypuknutí války jsme se jasně postavili na stranu Ukrajinců.**

dárci věnovali několik tun, které zamířily přes ministerstvo školství na Ukrajinu.

Město také zřídilo na svých webových stránkách sekci Pomoc Ukrajině, kde lidem odpovídáme na časté otázky a radíme, jak přesně mohou pomoci.

Současně jsme založili facebookovou skupinu Jeseník pomáhá Ukrajině, kde lidé sami odpovídají na konkrétní potřeby lidem, kteří potřebují naši pomoc. Kvůli

bezprecedentní situaci jsme svolali mimořádnou schůzi zastupitelstva, na které jsme schválili finanční pomoc lidem na Ukrajině ve výši půl milionu korun. Peníze už pomáhají prostřednictvím sbírky SOS Ukrajina, kterou zřídila organizace Člověk v tísni.

O dva dny později se v městském sále uskutečnil benefiční koncert Jeseničáci Ukrajině, na kterém se vybralo téměř sto tisíc korun.

Pro příchozí ukrajinské občany máme zajištěné tlumočení, psychologické služby a především ubytování. Věci, které jsou potřeba zařídit, je mnoho. Jednou sháníte tlumočnicka, pak sponzora na stravu pro běžence, poté je třeba koordinovat distribuci materiální pomoci. Naštěstí je nás na to hodně. Jak se říká a opět to platí: není malá pomoci.

Jeseničáci nejsou lhostejní k lidem prchajícím pryč od válečného běsnění na Ukrajině, a to mě jako starostku města hřeje u srdce.

Zdeňka Blišťanová  
starostka města Jeseník



**Marek**

# Marek Sovka

## Je to pro mě osobní. Braníšovice jsou srdcem s Ukrajinou.

Velká část občanů Braníšovic teď prožívá to, co se děje na Ukrajině, osobně. Můj pradědeček byl volyňák. Naše obec je z větší části tvořena volyňskými Čechy, respektive teď už jejich potomky. Volyňáci jsou vlastně původem Češi, kteří za Rakouska-Uherska odešli na území dnešní Ukrajiny, a po 2. světové válce se vrátili zpátky. Můj pradědeček došel v roce 1946 v 16 letech jako nej-

starší syn se dvěma dalšími sourozenci a maminkou Emilií do Braníšovic. Denně vzpomínáme na dědův slovník. Všichni byli „duraci“. Pamatuju si, jak říkal kronikář o zápise v protokolech na policii o tom, že se místní porvali, protože Češi vyvěsili na střechu vlajku SSSR a volyňáci jim řekli, že jsou „duraci“ a právě před tímto z Ukrajiny odešli.

Moje generace už s tím vyrostla. Na Vánoce řada z nás jí tradiční ukrajinské holubce a další pokr-

my. Moc na Ukrajinu myslíme. Přemýšlel jsem proto, jak Ukrajincům pomoci. Docela mě ten pocit trýznil.

Jako nejlepší se nakonec ukázalo uspořádat materiální sbírku. Nevozili jsme nic na hranice, ale šli jsme opačným směrem. Uspořádali jsme sbírku pro ty, co přijdou do našeho kraje a regionu. Materiální sbírka z Braníšovic už pomá-

## Srdcem jsem s Ukrajinou a vždycky budu hledat cestu, jak jí pomoci.

há a jsem z toho nadšen. Vše, co naši občané darovali, postupně z úřadu převážíme do sportovní haly ve Znojmě, kde spolupracujeme s městem a oblastní charitou. Druhá várka vedla do našeho ORP, tedy do města Pohořelice. Z naskladněného jídla, oblečení či kočárků si pak přímo vybírali Ukrajinci, kteří dorazili. Srdce na-

šich občanů i přespolních bylo opravdu obrovské a sešlo se nám spoustu věcí.

Čelil jsem ale i různým pochybám a fake news ohledně lidí prchájících před válkou. Snažil jsem se vždycky jednoduše argumentovat. Představte si, že postavíte dům a najednou musíte toto vše opustit s igelitkou. Zkuste se vcítit do této situace. Ty lidi za válku nemůžou – jsou rukojmím Vladimíra Putina. A Rusové? Ne všichni jsou špatní, řada z nich protestuje a potýká se kvůli tomu s policií.

Nedovedu posoudit, jak vše dopadne, ale v jednom mám jasno. Srdcem jsem s Ukrajinou a vždycky budu hledat cestu, jak jí pomoci.

Marek Sovka,  
mladosta,  
starosta obce Braníšovice



**Lukáš**

# Lukáš Teplý

## V krizi musíme umět převzít odpovědnost, ať už jsme v Praze nebo ve Vrchlabí.

Občanská společnost a neziskový sektor u nás ve Vrchlabí v posledních letech roste a sílí. Toho jsem si jako komunální politik všiml a měl jsem z toho velkou radost. Nicméně enormní nasazení lidí, kteří se v našem městě okamžitě po ruské invazi na Ukrajinu zapojili do pomoci, mě překvapilo.

24. únor 2022 si budu pamatovat nadosmrti. Hned v den Putinovy invaze na Ukrajinu jsme ve Vrchlabí začali organizovat veřejné setkání na náměstí, abychom ukázali jednoznačnou podporu a soudržnost. Vzápětí vznikla koordinační skupina zástupců neziskovek a nestátních organizací, ale i charit, církví, sociálních služeb, hasičů, skautů a dalších dobrovolníků. Společně se okamžitě začali připravovat na pomoc těm, kteří do Česka utíkají před Putinovou válkou. Jedním z prvních úkolů bylo začít koordinovat pomoc, kterou začali sami od sebe nabízet sousedé a spoluobčané. V této skupině jsem se ocitl jako zástupitel města i jako skautský vedoucí a nabídl jsem, že budu spojkou mezi občanským sekto-

rem a samosprávou. Čekaly mě úkoly, které jsem si před nedávnem ještě nedokázal představit. Musel jsem telefonicky sehnat někoho na polsko-ukrajinském pomezí, kdo by byl schopen dostat přes hranici náklad humanitární pomoci vypravený partou vrchlabských nadšenců. Nebo jsem musel najít ubytování pro skupinu běženců z Ukrajiny, která se ve městě objevila ještě o víkend, krátce po začátku

### Kluci z mého skautského oddílu už se těší na nové ukrajinské kamarády.

okupace. Pomáhal jsem i místním nemocnicím, aby se připravily na lékařskou pomoc uprchlíkům.

Jako předseda výboru pro vzdělávání se snažím hlavně zajistit, aby školy ve Vrchlabí byly připravené na integraci dětí uprchlíků. Propojujeme je s dobrovolníky, se kterými jim připravujeme program pro volný čas. Kluci z mého skautského oddílu už se těší na nové ukrajinské kamarády, které brzy rádi přizveme na naše schůzky a výpravy.

Dvě věci mě opravdu překvapily. Tou první byl diametrálně rozdílný přístup ke krizové komunikaci ze strany občanské společnosti a samosprávou. Mám na mysli zejména rozdíl v akceschopnosti, zapálení, prioritách nebo úplně jiném jazyce, ve kterém komunikují. A za druhé, jak velkou odpovědnost a očekávání na mě kladou mí spoluobčané i přes to, že jsem „jenom“ opozičním zástupitelem, který dělá politiku ve volném čase. Je důležité je nezklamat. I my „malí“ politici se musíme zapojit do organizace pomoci, sbírek a ubytování pro uprchlíky. V tom jsou ale stejně dobří (a mnohdy lepší) dobrovolníci z občanského a neziskového sektoru. My bychom je měli hlavně povzbuzovat, zajišťovat jim co nejlepší podmínky pro jejich náročnou práci, dodávat jim informace, podporu a naději. Nenechat je v tom samotné a převzít odpovědnost a vedení, které od nás v téhle situaci očekávají. To je teď náš hlavní úkol – ať už jsme v Praze nebo ve Vrchlabí.

Lukáš Teplý  
zastupitel města Vrchlabí TOP 09

# Michal Sláma

## Železnice je tepna, která teď okupované Ukrajině dodává život

Předseda pardubické TOP 09 Michal Sláma se proto přidal k iniciativě Železnice pomáhá. Co bylo jejím úkolem? Mobilizovat soukromé železniční dopravce, sehnat velké množství humanitárního materiálu, naplnit jím celý vlak, přiblížit jej co nejbližší válečné linii a zpět přivést ženy, děti i seniory ohrožené válkou.

Železnice je skvělý nástroj, který dokáže pomoci při mnoha příležitostech – přepravit velké množství lidí i materiálu na dlouhé vzdálenosti, posloužit jako kapacitní ubytování a pomoci lidem vyřešit akutní situaci. „V polovině března jsme na Ukrajinu vypravili 12 vlaků Gepard Express, ČD, Arriva a dovezli více než 220 tun humanitární pomoci. Mám velkou radost z toho, že se nám z válečné oblasti zatím po-

dařilo dostat přes čtyři tisíce žen, dětí a seniorů,“ upřesňuje Michal Sláma.

V březnu se podařilo vypravit i speciální nákladní vlak se zdravotnickým materiálem, jehož je na Ukrajině kritický nedosta-

### Od počátku konfliktu jsme v kontaktu s lékaři a krizovými štáby na Ukrajině.

tek. „Od počátku konfliktu jsme v kontaktu s lékaři a krizovými štáby na Ukrajině, kteří nás průběžně informují o zdravotnickém materiálu, který jim teď nejvíce schází. Dary od farmaceutických firem, soukromých klinik nebo ze sbírek mezi lékaři postupně narostly do objemů, který naplnil nákladní vlak. Ten vyjel z Košic do Charkova, kde je situace

kritická a zásoby řady zdravotnických potřeb jsou nulové,“ říká předseda pardubického Rotary Clubu a tamní TOP 09 Michal Sláma, který ve spolupráci se svým košickým protějškem zajistil podstatnou část materiálních darů. Michal Sláma i nadále spo-

lu s Rotary Clubem oslovuje v Česku i zahraničí další firmy. Když bude jednání o darech úspěšné, pak podle jeho výsledku připraví ve spoluprá-

ci s iniciativou Železnice pomáhá další humanitární vlak. „Moc děkujeme všem dárcům a dobrovolníkům, kteří se do pomoci zapojují, a slibujeme, že se jejich úsilí pomoci dostane až na Ukrajinu,“ uzavírá Michal Sláma.

Michal Sláma  
předseda regionální organizace TOP 09 Pardubice





**Michal**

